

Arrest

nr. 202 008 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN en G. JORDENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS loco advocaten D. ANDRIEN en G. JORDENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juli 2015 en heeft op 23 juli 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 23 juni 2016 en op 19 januari 2017 gehoord.

1.3. Op 3 maart 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger en een soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit Bagdad waar u tot 10 juni 2014 in de Shaab-wijk woonde.

Op 25 mei 2014, wanneer u vrijaf had van uw job in het hotel waar u werkte als kelner, ging u met een aantal vrienden naar een café in de Ur-wijk te Bagdad. 's Avonds, tussen zes en zeven, werd u bij het naar buiten gaan benaderd door een duo waarvan de ene u begon te beledigen omwille van uw soennitische geloofsstrekking. Die persoon gaf u verder te kennen dat hij op de hoogte was van uw job in het hotel, waar u alcohol serveerde. Hij verbood u om nog naar uw werk terug te keren, anders zou hij uw hersenen verpletteren. De tweede persoon sprak u niet aan maar was wel gewapend.

U ging na deze confrontatie naar huis en bleef daar ononderbroken tot 28 mei 2014. Die dag besliste u om opnieuw te gaan werken in het hotel. U bleef daar vervolgens non-stop werken tot 10 juni 2014. Op aandringen van uw familie, die gealarmeerd waren door de val van mosul, keerde u die dag 's middags terug huiswaarts. Bij uw aankomst aan uw woning op 10 juni 2014 werd u beschoten door een voorbijrijdende wagen met daarin twee of drie personen, waaronder de gewapende persoon van de confrontatie die zich op 25 mei 2014 voordeed.

U raakte ongedeerd in uw woning en een half uur tot een uur na het incident ging u – vergezeld van uw vader, uw burens en uw vriend Sermat – klacht indienen bij de politie. Nadat de politie vervolgens een onderzoek aan uw woning uitvoerde besliste uw vader dat u diende te vertrekken. U vertrok diezelfde dag nog naar de Fadl-wijk naar familie van uw oom langs moederszijde. U verbleef in de Fadl-wijk tot uw vertrek uit Bagdad op 19 juni 2014. Diezelfde dag nam u het vliegtuig naar Erbil én stak u de grens met Turkije over.

In Turkije verbleef u bij een tante die reeds voor u in Turkije arriveerde. Eind juli 2014 kwam nog een andere tante, afkomstig uit Mosul, aan in Turkije. Reeds sinds 2008 was u verliefd op de Riyam, de dochter van de tante uit Mosul. Nadat u enkele keren zonder succes de hand van Riyam vroeg vertroebelde de relatie tussen uw familie en die van Riyam. In 2011 vond er evenwel een verzoening plaats waardoor de banden tussen jullie beider families opnieuw werden aangehaald.

Wanneer u in 2014 in Turkije opnieuw in contact kwam met Riyam zijn jullie een geheime relatie gestart. Enkel uw zus en uw nicht waren op de hoogte van deze relatie.

Echter, op 28 maart 2015, raakte de broer van Riyam aan de hand van berichten op het telefoontoestel van Riyam op de hoogte van de relatie die zijn zus met u had. Riyam werd door haar broer in elkaar geslagen en een ultieme poging van uwentwege om de hand van Riyam te vragen mislukte. Omwille van het bekendmaken van uw geheime relatie met Riyam en de daaropvolgende agressieve reactie van de broer jegens uw vriendin kwam u tot het besef dat uw leven in gevaar was.

U verliet meteen daarna de woning van de tante waar u tot op dat moment verbleef en besloot om onderdak te zoeken bij vrienden. Gedurende deze periode ondervond u gezondheidsproblemen. U had meer bepaald last van stress, psychologische problemen en kortademigheid. Bovendien kwam u via uw ouders te weten dat uw stam u vogelvrij had verklaard naar aanleiding van de geheime relatie die u had met Riyam.

Op 9 juli 2015 verliet u Turkije en bereikte u met een boot Grieks grondgebied. Vervolgens reisde u van Griekenland naar Oostenrijk om vandaaruit op 22 juli 2015 het vliegtuig naar België te nemen. De volgende dag, op 23 juli 2015, diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: identiteitskaart (o), nationaliteitsbewijs (o), woonstkaart (k), een neergelegde klacht naar aanleiding van het incident van 10 juni 2014 (k), een veroordeling van de stam (k), artikels aangaande de algemene situatie in Bagdad (k) en foto's die uw gezondheidsproblemen aantonen (k).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zowel met betrekking tot de aan uw job gerelateerde problemen als aangaande de aan uw geheime relatie verbonden problemen legde u tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen af waardoor aan uw asielrelaas geen geloof kan gehecht worden.

Zo verklaarde u, wat betreft uw problemen als kelner van een hotel, bij DVZ het volgende: "De sjjiitische milities kwamen geregeld naar ons huis. Ze dreigden mijn vader en hebben zelfs ons huis bekogeld. Ze waren op zoek naar mij. Daardoor moest ik vaak in een hotel slapen." (DVZ Vragenlijst 3.5.) Uit uw verklaringen die u bij het CGVS aflegde blijkt echter dat er slechts één keer personen naar uw woning kwamen, namelijk op 10 juni 2014. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader niet eens op de hoogte was van de problemen die ontstaan waren op 25 mei 2014, laat staan dat hij zelf werd bedreigd. Uw vader ontdekte uw problemen pas wanneer u beschoten werd aan uw woning op 10 juni 2014. Nadien ondervond uw familie geen problemen meer (CGVS 1 p. 10-11 en 18). Bijgevolg werd u bij het CGVS geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde bij DVZ. U antwoordde dat u bij DVZ enkel zei dat u werd bedreigd en dat ze uw huis hebben bekogeld. U voegde daaraan toe dat u niets meer dan dat zei en dat bij het eerste gehoor (d.i. bij DVZ) alles verkeerd was. Deze uitleg is ontoereikend om de vastgestelde tegenstrijdigheid ongedaan te maken. Bovendien moet worden opgemerkt dat deze tegenstrijdigheid zwaarwichtig is in de analyse van uw asielaanvraag. Uw bewering bij DVZ dat milities geregeld naar uw woning kwamen en uw vader bedreigden waardoor u vaak op hotel diende te gaan raakt de kern van uw asielproblematiek. Dat u vervolgens bij het CGVS ontkent dat u deze verklaringen op deze manier aflegde wijst op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Dat u bij het CGVS de opmerking maakte dat het interview bij DVZ niet correct verliep kan de vastgestelde tegenstrijdigheden evenmin ongedaan maken (CGVS 1 p. 19). U ging immers middels uw handtekening akkoord met de verklaringen die u aflegde bij DVZ. Bovendien kreeg u bij aanvang van het interview bij het CGVS de kans om opmerkingen te geven over het interview bij DVZ. U liet hierbij na om uw eerdere verklaring als fout aan te duiden (CGVS 1 p. 2).

De incoherente verklaringen zetten zich verder wanneer werd ingegaan op uw handelingen meteen na de confrontatie van 25 mei 2014. U verklaarde dat u drie dagen thuis bleef na dit eerste incident. Bij uw eerste interview op het CGVS verklaarde u dat u uw werkgever er van op de hoogte bracht dat u drie dagen afwezig zou zijn: "Ja, ik heb gebeld naar mijn werk. Ik heb hem gezegd ik kan niet komen gedurende drie dagen. Het systeem is bij ons als iemand ziek wordt, dan schakelen zij een andere kelner van een hotel in." (CGVS 1 p. 13) Tijdens uw tweede interview zei u dat u uw werkgever niet op de hoogte bracht van uw afwezigheid. U verklaarde dat uw werkgever het niet leuk vond dat u hem niet op de hoogte had gebracht, maar dat hij weet dat u beter bent dan de anderen en daarom niet kan zeggen kom niet meer terug (CGVS 2 p. 7). Wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens het eerste interview verklaarde dat u uw werkgever wel had laten weten dat u niet ging werken antwoordde u: "Ik heb dat niet gezegd. Wat betreft het systeem dat klopt wel. Als iemand afwezig is dan is er vervanger. Maar dat klopt niet." (CGVS 2 p. 7) Deze loutere ontkenning van uw vorige verklaringen volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan te maken. Bovendien kan in deze van u verwacht worden dat u weet of u al dan niet uw werkgever op de hoogte bracht. Uw afwezigheid was er immers naar aanleiding van de start van uw problemen. Dat u er niet in slaagt om op dit vlak coherente verklaringen af te leggen is een verdere indicatie dat er aan uw verklaringen geen geloof kan gehecht worden.

Ook aangaande het, inhoudelijk zeer beperkte en weinig complexe, incident dat plaatsvond op 10 juni 2014 bent u er niet in geslaagd om coherente verklaringen af te leggen. Wanneer u bij het eerste interview gevraagd werd om uw problemen uit te leggen verklaarde u daarover het volgende: "Aankomend aan mijn huis heb ik twee personen gezien en een auto, waarvan die ene die mij al eerder had bedreigd. Ik stapte uit de taxi en liep heel snel naar huis." (CGVS 1 p. 10) Bij het tweede interview bij het CGVS werd opnieuw ingegaan op dit incident. Op de vraag of u zag wie er in de auto zat antwoordde u negatief. Vervolgens werd u de vraag gesteld of u dan geen mensen herkende, waarop u op nieuw negatief antwoordde. Pas wanneer u hierop geconfronteerd werd met uw verklaringen van het eerste CGVS-interview bevestigde u dat u de gewapende man opmerkte die u eerder zag op 25 mei 2014 (CGVS 2 p. 10). Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met uw negatieve antwoorden op de vraag of u iemand zag of herkende antwoordde u: "Je vroeg of je hem hebt gezien. Ik bedoel ik heb niet goed gefocust op hun gezichten. Maar ik zag ze wel snel." (CGVS 2 p. 11) Dergelijke uitleg is

evenwel ontoereikend om uw ontkennende antwoorden op logische wijze te verklaren. Er kan verwacht worden dat u wel degelijk meteen weet of u iemand zag of herkende, zeker wanneer de vraag u tot twee keer toe letterlijk gesteld werd (CGVS 2 p. 10). Het is een bijkomende incoherentie die opnieuw de kern van uw asielrelaas raakt en bijgevolg een negatieve impact heeft op uw algemene geloofwaardigheid.

Naast de voormelde tegenstrijdigheden was uw handelswijze bovendien weinig aannemelijk, wat verder uw geloofwaardigheid ondermijnt. Zo verklaarde u bij het CGVS initieel dat u de bedreiging van 25 mei 2014, waarbij het u werd verboden om nog terug te keren naar uw werk in het hotel, zeer ernstig nam, te meer omdat de personen die u benaderden gewapend waren (CGVS 1 p. 12). In deze context is het echter weinig aannemelijk dat u na amper drie dagen, en zonder het nemen van enige voorzorgsmaatregelen, opnieuw aan de slag gaat in het hotel (CGVS 1 p. 10). Bovendien leverde u geen enkele inspanning om meer te weten te komen over de personen die u belaagden op 25 mei 2014. Niet alleen informeerde u zich niet bij uw werkgever of collega's over uw persoonlijke problemen, u ondernam evenmin een poging om te weten te komen of collega's van u reeds in een gelijkaardige situatie verzeild raakten. Dat u met niemand, behalve diegene die getuige waren van de confrontatie op 25 mei 2014, sprak over wat u overkwam is opmerkelijk en een verdere indicatie van ongeloofwaardigheid (CGVS 1 p. 14-15). Dit is des te meer het geval wanneer blijkt dat u uw oversten in het hotel als zeer goede personen afschildert waarbij uw rechtstreekse overste bovendien, net als u een soenniet was (CGVS 2 p. 7-9). Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u in zo'n omstandigheden probeert om meer informatie te verzamelen over uw eigen situatie of probeert te weten te komen of uw werkgever op de hoogte is van gelijkaardige situaties/ bedreigingen.

Als gevolg van de incoherente en weinig aannemelijke verklaringen dient te worden besloten dat aan uw werkgerelateerde problemen geen geloof kan worden gehecht. Aangaande de problemen die u ondervond omwille van uw geheime relatie met Riyam dient evenzeer te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

De problemen die u in dit kader ondervond kennen een zeer specifiek startpunt, namelijk het moment waarop de broer van Riyam te weten komt dat u een geheime relatie heeft met zijn zus. Die dag slaat hij Riyam in elkaar en werd uw relatie de facto beëindigd. Bij het eerste CGVS-interview gaf u aan dat dit kantelpunt plaatsvond op 28 maart 2015 (CGVS 1 p. 19 en 20). Gedurende het tweede interview gaf u evenwel aan dat de ontdekking van jullie relatie plaatsvond in november 2014 en dat de vader van Riyam een maand na deze ontdekking ziek werd en stierf in december 2014 (CGVS 2 p. 15, 16, 17-18 en 22). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u geen computer te zijn, dat u zich de data niet kan herinneren en dat de data die u vermeldt slechts indicatieve data zijn (CGVS 2 p. 29). Deze uitleg kan bezwaarlijk aanvaard worden als een geldige uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Exacte data, die u als excuus inroept, zijn op zich niet wat het CGVS van u verwacht. Het CGVS verwacht wel een minimale én coherente situering in de tijd. Aangezien er een concreet kantelpunt is dat uw leven in een volledig andere richting duwt is de discrepantie van vier maanden onverschoonbaar. Dat u dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegt aangaande de absolute kern van uw verhaal, namelijk het bekendmaken van uw geheime relatie, wijst er op dat geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten.

Dat aan uw asielrelaas geen geloof kan gehecht worden vindt verdere bevestiging in de rest van uw verklaringen. Aangezien uw geheime relatie een doorslaggevende factor betreft inzake de door u aangehaalde traditioneel gewortelde stammenvergelding kan verwacht worden dat u dienaangaande coherente verklaringen aflegt. Wanneer u tijdens het eerste interview de vraag gesteld wordt of uw zus en niet op de hoogte waren van de seksuele betrekkingen tussen u en Riyam antwoordde u bevestigend (CGVS 1 p. 21). Deze risicovolle situatie werd gedurende het tweede CGVS-interview opnieuw aangehaald. Deze keer antwoordde u dat niemand op de hoogte was van de seksuele betrekkingen tussen u en Riyam, ook de nicht en de zus niet (CGVS 2 p. 19). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd gaf u onder meer aan dat nicht en zus niet op de hoogte waren omdat ze hierdoor schrik zouden hebben, wat niet de bedoeling was (CGVS 2 p. 19-20). Dat u bij uw tweede interview vasthoudt aan uw meest recente verklaring is echter geenszins toereikend om de tegenstrijdigheid ongedaan te maken. Gezien uw stammenprobleem valt of staat met de relatie die u had met Riyam is het al dan niet plaatsvinden van seksuele betrekkingen en de kennis hierover van anderen voor u uitermate belangrijk. In die zin kan van u verwacht worden dat u dienaangaande coherente verklaringen aflegt. Uw onvermogen om deze verwachting in te lossen is een verdere indicatie van ongeloofwaardigheid.

Voorts verklaarde u bij uw eerste CGVS-interview het volgende over de vader van Riyam: "Nadat haar vader op de hoogte was, keerde hij terug naar Erbil en hij heeft onze stam aangesproken en hij ging naar mijn grootvader, A.A.J.A.Z., en hij zei we hebben hem verklaard om zijn bloed te mogen verspillen, als je er niet mee akkoord gaat dan zal de volledige stam er mee geconfronteerd worden, maar als jullie hem een paria zullen verklaren dan zullen wij hem enkel persoonlijk zoeken." (CGVS 1 p. 20) Tijdens het tweede interview bij het CGVS werd u gevraagd of u op de hoogte bent van stappen of acties die de vader of broers van Riyam zouden ondernomen hebben om de stammenveroordeling tot stand te laten komen. U antwoordde dat u dat niet wist. Wanneer u vervolgens uw verklaringen uit het eerste interview werden voorgelezen verklaarde u dat de aan u voorgelezen verklaringen geen betrekking hadden op de vader van Riyam maar op de stam en dat het onmogelijk is dat u zoiets verklaarde over de vader van Riyam (CGVS 2 p. 28). Aan deze uitleg kan weinig geloof worden gehecht. Uit uw eerste verklaringen blijkt immers duidelijk dat u het wel degelijk over de vader van Riyam heeft wanneer u stelt dat hij terugkeerde naar Erbil en uw stam aansprak (CGVS 1 p. 20). Bovendien antwoordde u tijdens het eerste interview het volgende op de vraag waarom er tegen u en niet tegen Riyam stammenvervolgung werd ingesteld: "De vader was er zelf naar toe geweest om dat te verklaren voor mij, ik denk niet dat zij hetzelfde gaan doen voor hun dochter, want sowieso gaat de moeder dat niet toelaten..." (CGVS 1 p. 23) Dat u deze verklaringen bij uw tweede interview tegensprekt kan de vastgestelde incoherentie niet ongedaan maken. Uw verklaringen ter zake zijn een verdere indicatie van uw ongeloofwaardigheid.

Aangezien de verschillende voornoemde tegenstrijdigheden zwaarwichtig zijn en de kern van uw vluchtmotieven raken, is het onmogelijk om geloof te hechten aan uw verklaringen. Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat u geen geloofwaardige elementen aanbrengt die uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag ingediende documenten vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U diende uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonstkaart in. Deze documenten geven een goede indicatie van uw identiteit en herkomst. Deze elementen worden door het CGVS niet betwijfeld.

Voorts legde u een veroordeling van uw stam voor en een klacht die u indiende naar aanleiding van het incident van 10 juni 2014. Er dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontleen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Dat beide documenten kopies betreffen relateert verder de bewijswaarde van de stukken.

U legde foto's voor die uw gezondheidsproblemen moeten aantonen. Deze foto's, die geen enkele aantoonbare link met uw asielrelaas bevatten, zijn perfect te ensceneren. De authenticiteit staat geenszins vast waardoor de bewijswaarde van deze stukken evenzeer beperkt is. Bijgevolg dient te worden besloten dat deze foto's niet in staat zijn eerdere vaststellingen te wijzigen.

Tenslotte diende u een stapel artikels in die de algemene situatie in Bagdad moet aantonen. Deze documenten hebben geen connectie met uw eigen asielmotieven. De appreciatie van uw herkomst in het licht van de algemene situatie in Bagdad werd hierboven reeds uitgewerkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Het enig middel is afgeleid uit de "schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 EVRM, van artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en manifeste appreciatiefout".

Betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus betoogt verzoeker dat moet worden geantwoord op de vraag of hij al dan niet een gegronde vervolgingsvrees heeft, dat het vaststellen van de geloofwaardigheid noodzakelijk is maar niet in de weg mag staan van deze vraag, en dat twijfel over de waarachtigheid van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielaanvrager dat evenmin vermag te doen.

Verzoeker verwijst naar de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het UNHCR 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' en stelt dat onjuiste verklaringen op zich geen reden zijn om de status te weigeren; de interviewer heeft de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Hij verwijst ook naar het principe van het voordeel van de twijfel.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Hij meent dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de COI Focus van 6 februari 2017 een duidelijke lijst geeft van de vele zware aanslagen die in de laatste jaren in Bagdad hebben plaatsgevonden. Waar het Commissariaat-generaal oordeelt dat Bagdad

actueel niet wordt geteisterd door willekeurig geweld, meent verzoeker dat de verwerende partij een onjuiste juridische kwalificatie maakt en de noties “gewapend conflict” en “willekeurig geweld” lijkt te verwarren. Hij licht toe *“Inderdaad, om te beweren dat er geen willekeurig geweld tegen burgers is, verklaart de verwerende partij dat “Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS” en “evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger” (beslissing p. 5). Deze bevindingen vallen meer onder de kwalificatie van « gewapend conflict » dan de kwalificatie van « willekeurig geweld tegen burgers », notie die niet herleidbaar is tot gevechtssituaties (M. LYS, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d’approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d’asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016, p.18).”* Hoewel er in Bagdad geen strijd wordt gevoerd tussen IS en het regeringsleger, wordt de stad wel regelmatig getroffen door aanvallen van IS en beheerst door sjiitische milities.

Verzoeker maakt een opsomming van incidenten in Bagdad in 2016 en de eerste twee maanden van 2017 en benadrukt verder het volgende:

(ii) Voorts, blijkt uit de bestreden beslissing dat « de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden » (beslissing, p. 5).

Deze sjiitische milities zijn gewapend, betaald en gesteund door de Iraakse regering (zie in deze zin het artikel van Human Rights Watch, « Iraq: Possible War Crimes by Shia Militia - Sunnis Targeted in Muqadadiya after ISIS Attack », 31 januari 2016, <https://www.hrw.org/news/2016/01/31/iraq-possible-war-crimes-shia-militia> ; het rap-port van de United States Army War College, « Iraq's Shia Warlords and Their Militias: Political and Security Challenges and Options », juni 2015, <http://www.strategicstudiesinstitute.army.mil/pdffiles/PUB1272.pdf>).

Amnesty International wijst erop dat de « Shi'a militias, for their part, have been taking advantage of the atmosphere of lawlessness and impunity to abduct and kill Sunni men, seemingly in reprisal or revenge for IS attacks and at times also to extort money from the families of those they have abducted » (Amnesty International, “Absolute impunity – Militia rule in Iraq”, 2014, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde14/015/2014/en/>).

Het probleem is trouwens zodanig dat Amnesty International een rapport heeft geschreven dat zich uitsluitend bezighoudt met dit probleem en de straffeloosheid die eraan verbonden is. Dit verslag vermeldt een stapel van getuigenissen van gezinnen die ontvoering, mishandeling en moorden hebben meegemaakt simpelweg omdat ze van soennitisch geloof zijn of omdat ze afkomstig zijn uit gebieden waar IS geïmplant is en daarom worden gezien als leden van IS. (Amnesty International, “Absolute Impunity – Militia rule in Iraq”, 2014, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde14/015/2014/en/>):

“A government official explained his understanding of the pattern to Amnesty International: “Sunni men of fighting age who come from, go to or live near areas where there are IS groups tend to be considered by many militias to be terrorists or terrorist supporters and that is why they often get killed, whereas some militiamen target Sunnis in blind revenge for the crimes committed by Sunni terrorist groups. I'm afraid that we're regressing back to the situation as it was seven or eight years ago, when this behaviour was very wide-spread”. (p. 7)

“In September 2014, a member of the ‘Asa’ib Ahl al-Haq militia on duty at a checkpoint north of Baghdad, unaware that he was speaking in front of an Amnesty International delegate, said nonchalantly that “if we catch ‘those dogs’ [Sunnis] coming down from the Tikrit area we execute them; in those areas they are all working with Daesh (IS). They come to Baghdad to commit terrorist crimes. So we have to stop them”” (p.18)

“A 68-year-old man who fled the western city of Falluja when it came under IS control in January 2014 told Amnesty International that he regularly returns to Falluja: “IS terrorists looted my house after my family and I fled, [...] I go to Falluja regularly to keep an eye on my home and my property; only I can go because I am old. My sons cannot go. It would be too dangerous for them. They could be killed by Shi'a militias on the road between Baghdad and Falluja, as they treat anyone going to or coming from Falluja as a terrorist and often kill people on that road. And the IS gangs in Falluja would consider my sons as government collaborators because they left Falluja and are living in Baghdad.”” (p.18)

“The human rights abuses detailed in this briefing are extremely serious and some constitute war crimes, notably the widespread killings by paramilitary Shi'a militias. The Iraqi central government authorities bear a significant part of responsibility for the crimes committed by these militias. Militias have been armed, and/or allowed to be armed, by the state; successive governments have allowed and

encouraged militias to operate outside any legal framework; and they have not been held accountable for the crimes they have been perpetrating.” (p. 24)

Als gevolg hiervan worden burgers nog steeds massaal getroffen door het geweld dat zich in de Iraakse hoofdstad afspeelt, aldus verzoeker, die te dezen ook onder meer verwijst naar het “Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015” van Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and United Nations Assistance Mission for Iraq. Wat betreft het aantal burgerslachtoffers in Irak, verwijst Cedoca in de COI Focus van 6 februari 2017 naar de bron “Iraq Body Count” (IBC). Verzoeker stelt zich evenwel vragen bij de kwaliteit van deze bron. Hij werpt op dat IBC informatie verzamelt over gewelddadige sterfgevallen die aangekondigd worden in andere media, of vastgesteld worden in mortuaria. Aangezien er door IBC geen “actief” onderzoek van geïsoleerde gebeurtenissen wordt uitgevoerd, wordt een groot aantal slachtoffers niet aan de kaak gesteld. De media besteden inderdaad meer aandacht aan gebeurtenissen waarbij vele doden vielen. Bijgevolg stemmen de gegevens van IBC niet overeen met de werkelijkheid, aldus verzoeker, die hier aan toevoegt dat het artikel “Iraq Body Count : Undercounting Death With Pro-war Cash”, opgesteld door Ahmed Nafeez en gepubliceerd op de website ‘Clearing House’, ernstige beschuldigingen tegen IBC uitte. Zo beschuldigt Nafeez IBC ervan fondsen te ontvangen van actoren die een belang hebben bij het Iraakse conflict (o.a. Amerikaanse, Zwitserse, Noorse en Duitse ministeries van Buitenlandse Zaken). Verzoeker meent dat Cedoca dit in het verslag diende te benadrukken. Voorts wijst verzoeker erop dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd uitgeroepen nadat honderden aanhangers van Muqtada al-Sadr de zwaar beveiligde groene zone zijn binnengedrongen, hetgeen volgens hem aantoonde dat in Bagdad alles kan gebeuren, zelfs in de meest beschermde plaatsen. Ook zijn er protesten tegen de deficiënte infrastructuur en de alomtegenwoordige corruptie. Deze protesten en de institutionele crisis die door de aanval op de internationale zone werd veroorzaakt, vormen een gevaarlijke situatie die de staatsinstellingen verlamt en dreigt te laten instorten. Verzoeker betwijfelt dan ook, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben. Ook kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de stelling dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is. Hij citeert in dit verband diverse passages uit de COI Focus “De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017, waarin onder meer te lezen staat dat de krappe financiële situatie van de overheid, waardoor de betaling van het overheidspersoneel soms vertraging oploopt, de betrekkelijk hoge werkloosheid en de zorg voor de talrijke ontheemden maken dat de financiële reserves van veel gezinnen in Bagdad onder druk staan, dat het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies, dat de investeringen in de gezondheidszorg niet voldoende zijn om de toegenomen vraag in Bagdad op te vangen, dat er een tekort is aan medisch materiaal en medicijnen, dat Bagdad behoort tot de probleemgebieden wat de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen betreft, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, dat er ook gevallen van cholera zijn en dat de IDP’s in Bagdad over het algemeen lijden onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad. Verzoeker wijst er daarnaast op dat het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil viel. Nochtans werd gedurende deze periode wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan personen die uit Bagdad afkomstig waren.

Hij voegt hier nog aan toe *“Cedoca stelt ook vast dat “De nationale structuren voor hulp aan behoeftigen dreigen ineens te storten door de sterke toename bij de navraag aan de ene, en de precaire begrotingssituatie van de staat alsook de afname van inheemse voedselproductie – door de oorlogshandelingen – aan de andere kant” (COI Focus – De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 33)”*

Verder stelt verzoeker nog:

“Begin februari 2016, begonnen de bouwwerken van een reeks van muren rond Bagdad om de stadsringen tegen de infiltraties vanuit de omliggende gebieden te versterken. Dit project werd bekritiseerd voor verschillende redenen, namelijk voor het feit dat een deel van het project bestaat uit een vermindering van het aantal controleposten binnen de stadsgrenzen. Verborgene terreurcellen van ISIS zouden ervan kunnen profiteren om zich vrijer te kunnen bewegen binnen de stad. (COI Focus – De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 8)”

Verzoeker vervolgt dat het CGVS, door geen rekening te houden met zijn individuele situatie -als soenniet is hij een doelwit van de militie- en de algemene situatie in Bagdad, artikel 27 van het PR CGVS heeft geschonden. Hij licht toe:

“Betreffende het artikel 15, c), van het Richtlijn 2011/95/UE (vroeger Richtlijn 2004/82/CE), omgezet in Belgisch recht door het artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980, in haar arresten Elgafaji en Diakité, wijst het Europees Hof van Justitie erop dat « hoe meer de verzoekers eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming » (Elgafaji, §39 ; Diakité, §31).

In casu, heeft de verzoeker aangetoond dat hij in het bijzonder en persoonlijk getroffen is door het geweld die plaatsvindt in Irak omwille van zijn functie. De verzoeker is van soennitisch geloof. De verzoeker vreest represailles van sjiiitische milities omdat, als soenniet, hij gevisieerd en gestigmatiseerd wordt omdat hij als lid van de IS wordt gezien.

Bijgevolg, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, is het noodzakelijk om de mate van willekeurig geweld die Bagdad teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren.

Overeenkomstig de rechtspraken Diakité en Elgafaji van het Europees Hof van Justitie, zou de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moeten krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de vreemdelingenwet van 1980.”.

Zelfs zo de Raad zou oordelen dat er in Bagdad geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, lijdt het volgens verzoeker geen twijfel dat een terugkeer naar Bagdad hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is naar mening van verzoeker immers van die aard dat hij in geval van terugkeer het risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot meent verzoeker dat artikel 26 van het PR CGVS werd geschonden door het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017. Doordat de bibliografie de namen van de gecontacteerde personen, de e-mailadressen, de telefoonnummers, de gestelde vragen en de relevante antwoorden niet vermeldt, en de e-mails evenmin in schriftelijke vorm in het administratief dossier worden opgenomen, wordt verzoeker naar eigen zeggen niet in staat gesteld de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren waardoor het recht op verdediging en op tegenspraak wordt geschonden. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 15 februari 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota met het volgende nieuwe element geworden: de COI Focus *“Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 25 september 2017.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast worden heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling moet plaatsvinden op individuele wijze. Naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, moet ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Artikel 26 van het PR CGVS

Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 van het PR CGVS. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan.

De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden.

De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.”.

De Raad wijst er op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de bekritiseerde COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat in de zaak ‘Sufi and Elmi v. the United Kingdom’ (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: *“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.”* (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Wat betreft het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” wijst de Raad er daarnaast op dat alle referenties in genoemde COI Focus, volledig en consulteerbaar

werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst.

Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij in casu ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het recht op verdediging en op tegenspraak zou geschonden zijn.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' van UNHCR aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en anderzijds dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.4.2. Beoordeling

Verzoeker verklaarde niet meer te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de problemen die hij kreeg ingevolge zijn job als kelner in een hotel enerzijds en omwille van zijn geheime relatie met R. anderzijds. Ter zitting brengt hij een nieuw asielmotief: zo stelt hij dat hij zich reeds enige tijd heeft aangesloten bij de Getuigen van Jehova.

Wat dit laatste asielmotief betreft, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het gaat om een blote bewering, zonder meer. Verzoeker betoogt dan wel ter zitting dat hij stukken had overgemaakt aan zijn raadsman, maar deze stukken liggen niet voor. Evenmin is er enige indicatie van het bestaan ervan. In de huidige stand van het geding kan op grond van deze loutere bewering geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de verwerende partij dat verzoeker, ook wat de twee andere asielmotieven betreft geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissing werd tot de conclusie gekomen dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat aan zijn werkgerelateerde problemen geen geloof kan worden gehecht op grond van de vaststelling dat (i) tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over het aantal keren dat sjitische militieën naar zijn huis kwamen en over de bedreiging van zijn vader waardoor verzoeker zelf in een hotel moest slapen, (ii) tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over de vraag of verzoeker al dan niet zijn werkgever op de hoogte had gebracht van zijn afwezigheid na het confrontatie met zijn belagers, (iii) verzoeker evenmin coherente verklaringen aflegde over het incident op 10 juni 2014, in het bijzonder over de vraag of hij iemand zag of herkende, (iv) het weinig aannemelijk is dat verzoeker drie dagen nadat hij werd bedreigd zonder meer terug aan het werk ging en (v) verzoeker geen enkele inspanning leverde om meer te weten te komen over zijn belagers, en al evenmin om te weten te komen of zijn werkgever op de hoogte was van gelijkaardige incidenten.

Ook wat betreft de vermeende problemen die verzoeker ondervond omwille van zijn geheime relatie met R, werd in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze niet geloofwaardig zijn omdat geen coherente verklaringen werden afgelegd (i) over het moment waarop deze geheime relatie bekend raakt, (ii) over de personen die al dan niet op de hoogte waren van de seksuele betrekkingen tussen hem en R, (iii) over de vraag of er al dan niet stappen waren ondernomen door de vader van R. om tot een stammenveroordeling te komen

De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die de kern van het asielrelaas raken en die leiden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Verzoeker zet wel, op summiere wijze, wat theorieën uiteen over de manier waarop zijn asielaanvraag moet worden onderzocht, doch zonder daaraan een conclusie te breien voor wat betreft zijn eigen individuele dossier. Het voordeel van de twijfel kan dan ook niet worden toegekend.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind blijven, en de Raad maakt ze tot de zijne.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.3. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De hier bedoelde ernstige schade heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”*. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

Verzoeker verwijst naar het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld in Bagdad, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, met een groter risico voor soennitische burgers tot gevolg.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker, buiten de elementen die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. (gehoorverslag I, p 11) Het loutere feit dat verzoeker soenniet is volstaat niet om het hier bedoelde reële risico op ernstige schade te doen aannemen.

2.5.4. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.5.4.1. Begripsomschrijvingen

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

De Raad meent dus dat het nuttig is om *infra* de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ.

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest "*Elgafaji*" volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de "*doodstraf*", "*executie*", "*foltering*" of "*onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*", de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op "*algemener risico op schade*". Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen "*bedreiging*" (art. 15, sub c)) en "*bepaalde gewelddadigheden*" (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een "*algemener risico op schade*" vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen "*leven of persoon*" ernstige fysieke *verwondingen*, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als "*ernstig*" worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest "*Diakité*" waar werd geoordeeld "*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los*

van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, sub c, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“*improvised explosive devices*” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
- b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.5.4.2. Beoordeling

Verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich

mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Nu blijkt dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, moet vervolgens nog worden onderzocht of hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker verwijst, zoals dat reeds werd gesteld, naar het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld in Bagdad, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, met een groter risico voor soennitische burgers.

Zoals reeds gesteld zij de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Het loutere feit dat verzoeker soenniet is volstaat niet om een verhoogd risico op ernstige schade te doen aannemen. Verder brengt hij geen elementen bij die alsnog zouden wijzen op dat verhoogd risico, en ze blijken evenmin uit het dossier.

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de evolutie van het conflict en stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet stabiel is en in een paar weken kan veranderen, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land en de regio van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

2.5.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat hij nog aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker nog artikel 27 van het PR CGVS citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast door geen rekening te houden met zijn individuele situatie als soenniet, doelwit van de milities, kan hij evenmin worden gevolgd. Artikel 27 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”.

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS